

Arthur staarde omhoog naar het portret van de oude man. Het had toch naar hem geknipoogd? Hij wist het bijna zeker. Of... had hij het zich toch verbeeld? In dit spookachtige oude huis zag hij dingen die er niet waren.

Hij zat in de zeer chique bibliotheek van het zeer chique Huize Honingsteen, omgeven door boeken – hoe kon iemand nou zó veel boeken hebben? – en oeroude, krakende en zeer stoffige meubels. Was dat spinrag echt, of werd dat speciaal bezorgd door de firma Stoffig & Griezellig: de beste binnenhuisarchitecten? Zijn moeder zat op de stoel naast hem en wiebelde heen en weer alsof er spinnen in haar ondergoed kriebelden. Ze werd te zeer in beslag genomen door andere dingen om te zien dat het portret zich misdroeg. Had het nou net weer

naar hem geknipoogd? Ja, echt. Toch? Ja, ECHT! Het grijsde zelfs een beetje. Dit was echt een HEEL VREEMDE plek.

Hij maakte zijn blik los van het schilderij dat boven de zeer chique open haard hing.

‘Wat *doen* we hier?’ fluisterde hij voor de honderdste keer.

‘Ik weet het niet,’ fluisterde zijn moeder terug. Ze keek ongeduldig naar de wat op een mus lijkende man die vlak voor hen zat en met papieren ritselde.

‘Kunnen we weer... *verder*, meneer Vodders?’ vroeg ze. ‘We zijn helemaal vanuit Invertinkel hiernaartoe gekomen.’

‘Vanzelfsprekend, vanzelfsprekend, mevrouw,’ zei de advocaat vriendelijk. ‘Sommige details van deze... *situatie* zijn ongebruikelijk. Ik keek even enkele bijzonderheden na, maar we kunnen weer verder.’ Heel opvallend schraapte hij zijn keel.

‘Arthur McBell,’ zei meneer Vodders, en hij tuurde door zijn smoezelige bril naar de jongen. ‘Je mag jezelf gelukkig prijzen. Zeer *fortuinlijk* zelfs. Er staan je grootse dingen te wachten.’

Arthur had nooit gedacht dat hij voor Grootse Dingen in de wieg gelegd was. Hooguit voor een paar Middelgrootse Dingen. ‘Middelgroot’ klonk alsof het nog wel te doen was. Grootse Dingen klonk als een hele verantwoordelijkheid, en zo’n ambitieus type was hij niet.

‘Echt waar?’ was het enige wat hij kon uitbrengen. *Wat was er toch aan de hand?*

‘Wij rouwen uiteraard om het *tragische* verlies van je oudoom, Arthur McBell,’ zei meneer Vodders, en hij wees met een knokige vinger naar het schilderij – naar hét schilderij! Had hij een oudoom die ook Arthur McBell heette? ‘Hij was de eigenaar van McBells Karamels & Snoepgoedfabriek, en een dierbare, persoonlijke vriend van me...’ Arthurs mond zakte open. McBells Karamels! Hij had nog nooit gehoord van zijn oudoom Arthur, maar iedereen kende McBells Karamels! Het waren de zachtste, zoetste, best-in-de-mond-smeltende karamels die je maar kon kopen. De lekkerste van de hele wereld. Arthur was er altijd al trots op geweest dat hij dezelfde achternaam had als het bedrijf dat zoiets waanzinnig lekkers maakte, maar hij had nooit gedacht dat het familie was! En aan zijn moeders gezicht te zien, wist zij het ook niet. Ze wilde iets zeggen, maar net op dat moment snoot meneer Vodders zijn snavelachtige neus eens even goed.

‘Hoewel we rouwen om het verlies,’ herhaalde de advocaat terwijl hij zijn ogen depte, ‘is het mij een genoegen u mee te delen dat uw oudoom u heeft genoemd in zijn testament.’ Hij pakte een in leer gebonden map op. Arthur en zijn moeder keken elkaar zenuwachtig aan. Niemand had hun ooit eerder iets nagelaten in een testament. Sterker nog, ze kenden helemaal

niemand met geld! Ze wisten alleen dat meneer Vodders hun een brief had gestuurd met de vraag helemaal naar het kleine dorpje Dundoedel te komen, dat weggestopt lag tussen een berg en een meer dat werd begrensd door een bos. Hij wilde hen ontmoeten in Huize Honingsteen voor enkele ‘familieaangelegenheden’. De advocaat las iets op van een vel papier uit de map.

‘Je oudoom schrijft: *Omdat mijn neef niet meer leeft, laat ik al mijn aardse bezittingen na aan zijn zoon, die naar mij vernoemd is: Arthur McBell. Mijn rijkdom, mijn bedrijf en de daarbij behorende percelen laat ik na aan hem, en zijn erfgenamen.*’ Meneer Vodders zette zijn bril af en keek Arthur vol verwachting aan.

‘O, Arthur!’ zei zijn moeder, en ze haalde diep adem.

‘Wat?’ vroeg Arthur. Hij begreep het niet. Wat waren ‘aardse bezittingen’ en ‘percelen’? ‘Heeft hij me zijn tuingereedschap nagelaten of zo?’

‘Nee!’ siste ze. ‘Arthur, je erft *alles* van hem.’

‘Alles?’ vroeg Arthur.

‘*Alles*,’ zei meneer Vodders.

‘Betekent dat dat de snoepfabriek nu van mij is?’ vroeg Arthur ongelovig. ‘Waar ze de karamels en de chocola en al die andere snoepjes maken?’

‘Ja, Arthur. De snoepfabriek is van jou,’ bevestigde meneer Vodders.

‘En ook alle McBells Karamelshops?’ vroeg zijn moeder met grote ogen. ‘Er zit eentje in bijna elke stad.’

‘Ja, en ook alle McBells Karamelshops,’ zei meneer Vodders.

‘En Huize Honingsteen?’ vroeg Arthur, die om zich heen keek. ‘Mogen we hier komen wonen? Er moeten hier wel meer dan honderd kamers zijn!’ En een heel raar schilderij, maar dat zei hij er maar niet bij.

‘En Huize Honingsteen,’ zei meneer Vodders. Hij klapte de map dicht. ‘Snoepfabriek. Snoepshops. Snoepgeld. Huize Snoep... eh, ik bedoel Huize Honingsteen. Alles. Inclusief het tuingereedschap.’

Volgens mij heb ik vandaag mijn geluksonderbroek aan, dacht Arthur. Hij keek op naar het portret van oudoom Arthur. De oude man op het schilderij knipoogde opnieuw naar hem. En deze keer knipoogde de jonge Arthur terug.

‘Nog één ding,’ zei meneer Vodders, en hij stak zijn hand in de zak van zijn jasje. ‘Je oudoom heeft deze brief voor je achtergelaten.’ Hij overhandigde Arthur een gekreukte envelop. In een duidelijk handschrift (en dat was verbazingwekkend, want oudoom Arthur zag er op dat portret echt stokoud uit, dus zou je eerder kriebelige letters verwachten) stond er in dikke karamelbruine inkt op geschreven:

Aan de erfgenaam van het hoofd van de McBell-clan

‘De erfgenaam,’ zei meneer Vodders toen hij Arthurs peinzende blik zag. ‘Dat ben jij, dus. De oude meneer McBell wilde dat je dit in je eentje zou lezen. Ga jij maar even wat

rondkijken terwijl je moeder en ik het officiële papierwerk en zo doornemen. Ik weet zeker dat je genoeg stille plekjes in huis zult vinden waar je kunt lezen.'

Hij werd weggestuurd. De volwassenen moesten het over volwassenenonderwerpen hebben. Na een knikje van zijn moeder rende Arthur de bibliotheek uit, met de geheimzinnige brief tegen zijn borst gedrukt. Zijn hoofd tolde. Hij was... hij was *rijk*! En Huize Honingsteen was nu van hém! Van hem en van niemand anders. Behalve dan misschien van de geest van zijn oudoom. Want wat was er toch met dat schilderij aan de hand? Hij zette het uit zijn gedachten, want hij had meer dan genoeg andere dingen aan zijn hoofd. Grootse Dingen. Hij zou een hele week zoet zijn om dit huis te doorzoeken, en dan waren er ook nog de tuinen en de fabriek.

Arthur liep door een gang en vroeg zich af welke deur hij als eerste zou proberen. Alles – de meubels, de schilderijen, het behang – zag er oeroud uit en was bedekt met een spookachtig dikke laag stof. Er heerste een doodse stilte. *Genoeg stille plekjes*, had meneer Vodders gezegd. Plekjes? Zeg maar gerust hele vlaktes.

Hij probeerde een deur. Het bleek de deur van een kast waarin oude, muf ruikende jassen hingen. Achter een andere deur ontdekte hij een ouderwetse waskeuken met wastafels

en mangels en drooglijnen. Tot nu toe vrij teleurstellend allemaal. Maar er was ook iets anders. In elke kamer voelde Arthur een aanwezigheid, alsof iemand – of iets? – er zojuist was weggelopen. Hij huiverde.

Uiteindelijk koos hij een grote groene deur uit met een donkere metalen deurkruk. Die ging met een geruststellende *kloink* open, en meteen viel er licht de donkere gang in. Hij deed een stap naar achteren toen hij de klamme warmte voelde en de geur van varens op hem afkwam. Hij zag een en al varens, palmbomen, klimplanten en orchideeën, badend in een geurige nevel, druk bezig met groeien en bloeien. Was hij een andere wereld binnengestapt? Naar een onbewoond eiland getransporteerd? Hij verwachtte al bijna een dinosaurus voorbij te zien stappen.

‘Het is een enorme kas,’ zei hij hardop. Het glazen dak was net zo hoog als heel Huize Honingsteen. De warmte en het licht en al het groen stonden in sterk contrast met de rest van het huis en de sombere winterse wereld erbuiten. En toch heerste ook hier dat gevoel van waakzaamheid. Hij werd in de gaten gehouden door iets wat hij niet kon zien.

Arthur volgde een pad tussen de planten door en ging op een kronkelige boomwortel zitten die zich tussen de vloer-tegels door naar boven had weten te werken. Hij deed de envelop open en haalde er een vel papier uit, bedekt met hetzelfde karamelkleurige handschrift.